

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1409-0/2017
Érkezett:	2017 JÚN 30. Személyesen
Példány:	1
Melléklet:	4 db
Kezelőiroda:	eu

Alulírott dr. Banai Miklós [REDACTED] – önállóan, jogi képviselő nélkül – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a bírói döntés alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt, mivel az sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdésében, továbbá a XXIV. cikk (1) és (2) bekezdésében írtakat.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja):

a Veszprémi Törvényszék 7.P.20.353/2014/38/I. számú ítélete,

a Győri Ítéltábla Pf.I.20.201/2015/5/I. számú ítélete, kézhezvétele: 2016. március 4.

a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.29.089/2016/8. számú ítélete, kézhezvétele: 2017. június 6.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

a) a tulajdonhoz való jog,

b) a tisztességes eljáráshoz való jog

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések):

A fenti 1. pontban írt eljárást megelőzően a Veszprém Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 1.Pf.21.103/2008/7 számú jogerős ítéletében megállapította, hogy örökgyóm: [REDACTED]. [REDACTED] 1991. május 20.-án bekövetkezett halála pillanatában is tulajdonosa volt az eredetileg [REDACTED] határában, a [REDACTED] és [REDACTED] patakok között természetes határokkal övezett, egy tagban lévő 40 kh 1175 négyszögöl térmértékű házas ingatlanak. Így halála

pillanatában öröklés címén én váltam a birtok tulajdonosává. A jogerős ítélet alapján tulajdonosa lettem mindazoknak az ingatlanoknak, amelyekkel örökhagyóm halála után a Magyar Állam nem rendelkezett (nem sajátította ki és harmadik félnek nem idegenített el). Az itt hivatkozott jogerős határozat alapján tulajdonjogom az ingatlan-nyilvántartásba is be lett jegyezve, illetőleg a Magyar Állam képviselői ezeket az ingatlanokat a birtokomba adták.

Az ingatlanok birtokba vételét követően a Magyar Állam képviselőjénél – a Magyar Állam által 1991 után kisajátított vagy elidegenített ingatlanrészek miatt, részben kártalanításért, részben a legalább 17,5 éves birtokon kívüliségért kártérítésért – peren kívüli megállapodást kezdeményeztem. A peren kívüli eljárás kezdeményezésével az volt a célom, hogy az eredetileg virágzó, egy tagban lévő, természetes határokkal övezett, mintegy 475 AK értékű, de az elhagyatottság, gazdátlanság következtében a nyilvántartás szerint 86 AK értékűre csökkent birtok helyreállítása, a mezőgazdasági kultúrába való visszavezetése végre megtörténjen. A Magyar Állam képviselőjéhez intézett kérelmem azt tartalmazta, hogy úgy a kártérítést, mint a kártalanítást természetben kérem. A Magyar Állam képviselői megkereséseimre – többszöri kísérletem ellenére – semmilyen érdemi választ nem adtak, ezért kénytelen voltam igényemmel újra bírósághoz fordulni.

A kártérítés és kártalanítás iránti per első szakaszában a Magyar Állam képviselője elismerte felelősségét. Azt követően azonban, hogy a Magyar Állam képviselőjében „generációváltás következett be”, a III. rendű alperes a Zala Vármegyei Földhivatalban jelölte meg a károkozót. Ehhez a jogi állásponthoz csatlakozott az I. rendű alperes is. Az alperesi nyilatkozatok alapján az eljáró bíróságok a keresetemet elutasították.

Ahogy a peres anyag is mutatja, a tényállás lényeges része, hogy örökhagyóm mind a juttatással, mind a házállamosítással szemben a korabeli hatóságok előtt eredményesen lépett fel, igazolva, hogy ingatlantulajdona egyik törvényi rendelkezés hatálya alá sem tartozott. Így egészen az 1960-as évek elejéig szabadon rendelkezett tulajdonával. A gazdálkodás felhagyására és ingatlana elhagyására csak azután kényszerült, amikor ismeretlen személyek 1963 és 1965 között az ingatlanon álló házat és a gazdasági épületeket elbontották, az épületanyagokat az ingatlanról elhordták.

Örökhagyóm azt követően, hogy erre jogi lehetősége nyílt, a Tapolcai Városi Bíróság előtt azonnal pert indított a [REDACTED] MGTSZ alperes ellen tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási visszaállításáért. Ebben a perben az alperesi MGTSZ úgy nyilatkozott, hogy nem tulajdonosa a jogelődöm által nevesített ingatlanoknak. Ez a peres eljárás – a kárpótlási törvényekre történő várakozás miatt – felfüggesztésre került, örökhagyóm pedig elhalálozott. Jogelődöm kérelmére a Tapolcai Városi Bíróság intézkedett a keresetlevélben szereplő ingatlanok tulajdoni lapjára a perfeljegyzés feljegyzése iránt. A bírósági intézkedés alapján az ingatlan-nyilvántartásában a per feljegyzés felkerült.

Összegezve: Örökhagyóm a halála pillanatában is tulajdonosa volt az eredetileg egy tagban lévő, természetes határokkal övezett, eredetileg szigligeti, de 1944-ben Batatonedericshez átcsatolt ingatlanoknak.

Ennek az ingatlanoknak lettem az örököse. Tulajdonommal – legalább részlegesen – rendelkezni azonban csak a hagyaték megnyitását követő 17,5 évvel később, hosszú pereskedés után tudtam, így tulajdonjogom 1991. május 20. óta sérülést szenved, amely csak részlegesen lett orvosolva 2008. november 20.-án. [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés]

Mind az előzményi perekben, mind pedig a Kúria elutasító döntésével zárult perben a Magyar Állam lényegében végig passzív magatartást tanúsított. Érdemlegesen nem próbálta (és nem tudta) magát kimenteni tulajdonjogomat sértő cselekedetei alól. Ennek ellenére a bírói döntések nem tartottak egyensúlyt a felperes és az alperes között. Az eljáró bíróságok az általam, mint felperes által benyújtott okiratokat és egyéb bizonyítékokat oly módon vették figyelembe vagy hagyták figyelmen kívül, hogy azzal a Magyar Állam alperes kimentését érik el velem szemben, megsértve ezzel a tisztességes eljáráshoz való jogomat is. [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése]

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel:

Örökhagyóm 1991-ben a Tapolcai Bíróságon a ██████████ MGTSZ ellen indított perében akként nyilatkozott, hogy a peres ingatlan/ingatlanok tulajdonosa, mivel azt tőle senki el nem vette és senki meg nem váltotta. Erre a nyilatkozatára az alperes pedig akként reagált, hogy az MGTSZ nem tulajdonosa a peres ingatlanoknak/ingatlanoknak. Örökhagyóm halála után a Magyar Állam úgy rendelkezett a tulajdonommal, hogy ezeket a nyilatkozatokat, valamint a bíróság intézkedése alapján a földhivatal által foganatosított perfeljegyzéseket teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. A Magyar Állam 1992-ben a perelt ingatlanok egy részét kisajátította, 1993-ban egy másik részét harmadik személynek elidegenítette, 1995-ben pedig a „megmaradt” részeket a **nem tulajdonos** MGTSZ-től „átadás” jogcímén a saját tulajdonába vette. A Magyar Állam az itt felsorolt intézkedései során még kísérletet sem tett a tényleges tulajdonos elérésére. Ezzel a magatartásával a Magyar Állam megsértette az örökléssel megszerzett tulajdonhoz való jogomat [Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése], míg az általa kisajátított ingatlanrész vonatkozásában az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében biztosított jogomat is.¹

¹ Az 1992-ben kisajátított területen létesített csatorna semmilyen „közérdeknek” sem felel meg, ugyanis a Balaton vízgyűjtő területéhez tartozó Lesence és Világos patakokat köti össze, akadályozva ezzel ezeknek a patakoknak a Balatonba való természetes vízelvezetését, egyúttal előidézve a Tapolcai medence ezen részének elláposodását, elmocsarasodását.

A tulajdonjog hosszú pereskedés utáni jogerős bírói megállapítását követően sem tett semmit a Magyar Állam az engem ért károk rendezésére és erre vonatkozó megkereséseimet is lényegében érdemi indoklás nélkül elutasította megsértve ezzel a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogomat (XXIV. cikk (1) és (2) bekezdés).

A Magyar Állam folyamatos jogsértő magatartását, továbbá passzív perbeli hozzáállását a bíróságok menthetőnek találták, örökhagyóm és az alperesi MGT SZ 1991-es nyilatkozatait és az ezekre hivatkozó perfeljegyzéseket teljes mértékben figyelmen kívül hagyták. A bíróságok úgy hagytak el, vagy vettek figyelembe tényállási részeket, hogy keresetemet elutasíthassák. Így például a Kúria ítéletének 2. oldalán az [1] bekezdés a következő irattelenes állítással kezdődik: „Az ingatlan 1944-ben átcsatolásra került részben [REDACTED] részben [REDACTED] községekhez. Ekkor kapta a [REDACTED] és [REDACTED] kataszteri helyrajzi számokat.” Az idézet második mondat szerint **két különálló** közigazgatási egységben **egymást követő** helyrajzi számokkal azonosítottak két egymással határos ingatlant. Ez a „megállapítás” ellentétes az előzményi per aktájában található [REDACTED] igazságügyi szakértő 2002. szeptember 23.-án kelt iratával, amelyben a szakértő – korabeli dokumentumokkal – igazolta, hogy a különben egy tagban lévő ingatlan 1944-ben [REDACTED] és [REDACTED] kataszteri helyrajzi számokkal került [REDACTED] shez (és **csak** [REDACTED] hez) átcsatolásra. Az előzményi peranyag szerint a balatonedericsi ingatlan-nyilvántartásban nem található olyan telekkönyvi betét, amely szerint a jogelődöm ingatlanából az 1945. évi 600. ME rendelet alapján egyetlen négyzetmétert is lejegyeztek volna. Az 1953. május 12.-i intézkedés alapján a Magyar Állam javára lejegyzett, a házat és gazdasági épületeket magán hordó 871 négyszögöl lejegyzése pedig törlésre került 1960. július 27. előtt.

A Magyar Állam 1991. május 20. óta tartó folyamatos, tulajdonjogomat sértő magatartása ellentétes az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésében foglaltakkal is, amely szerint a tulajdon társadalmi felelősséggel jár. A Magyar Állam a peres ingatlanon ennek a felelősségének nem tett eleget, engem pedig hosszú évekre megakadályozott és részben ma is akadályoz a felelősségteljes tulajdonlásban. Ugyanis a perbeli ingatlanok **egy tagban lévő egésze** legalább **öt ember** folyamatos, konszolidált megélhetését biztosította mindaddig, amíg a tényleges tulajdonlás és az ebből következő birtoklás és gazdálkodás biztosított volt rajta.

Tehát indoklásom pontokba szedve:

- A felsorolt ítéletekben a bíróságok nem vették figyelembe a korábbi jogerős bírósági határozattal megállapított tulajdonjogomat, valamint az örökhagyóm által indított perben elrendelt perfeljegyzéseket. Ezzel a Magyar Államnak a perbeli ingatlanokkal való rendelkezése - valamennyi esetben - perfeljegyzés hatálya alatt, az állami ingatlan-nyilvántartásban szereplő (közhiteles) adatok figyelmen kívül hagyásával, azaz jogellenesen történt.

- A bíróságok tévedtek a Zala Vármegyei Földhivatal felelősségének állításával, mert nem voltak tisztában a telekkönyv, a telekkönyvi rendtartás, valamint a földhivatalok egymáshoz való kapcsolatával. Ezen belül is azzal, hogy a földhivatali átírat senkinek nem "keletkeztette" a tulajdonjogát. 1945-ben és az azt követő években is a tulajdonjog megszerzéséhez a telekkönyvi bejegyzésre volt szükség a telekkönyvi rendtartásnak, valamint a tulajdonszerzésnek a Ptk.(1959. évi IV. törvény) előtti szabályai szerint. Ilyen bejegyzés pedig a peres ingatlant tartalmazó Balatonedericsi telekkönyvi nyilvántartásban nem található.
- A bíróságok a termelőszövetkezet esetleges „földhasználatában” lévő ingatlanok "állami tulajdonba vétele" lehetőségével érvelve az alperesnek mentséget igyekeztek keresni, figyelmen kívül hagyva a termelőszövetkezet 1991-es, tulajdonlásra vonatkozó nyilatkozatát az örökhatályú által indított perben.
- A bíróságok mulasztottak azzal, hogy nem kötelezték a Magyar Állam képviselőjében és/vagy érdekében fellépő alpereseket arra, hogy igazolják "tulajdonszerzésük" jogszerűségét. A legfontosabb polgári jogi alapelv a római jog óta az, hogy tulajdon, csak tulajdonostól lehet szerezni. Felperesként igazoltam azt, hogy a termelőszövetkezet nem volt tulajdonos. Ha nem volt tulajdonos, akkor hogyan szerzett "tulajdonjogot" ettől a "nem tulajdonostól" a Magyar Állam? Ezt a kérdést a bírósági döntések nem válaszolták meg.
- Álláspontom szerint a felsorolt pontokban a bíróságok nem tettek eleget határozataik indoklásának, amivel megsértették úgy a tulajdonjoghoz, mint a tisztességes eljárásához való jogomat.
- Továbbá a kártalanítási – kártérítési perben eljáró valamennyi bíróság, beleértve a Kúriát is nem tett eleget az általam megfogalmazott valamennyi igény elutasítása részletes indoklásának. Ezzel megsértette a tisztességes eljárásához fűződő jogomat.

A bírói döntések így módon nem tartottak egyensúlyt a felperes és alperes között.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette:

A mellékletként csatolt határozatok igazolják azt, hogy jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Kijelentem, hogy az ügyben kezdeményezett felülvizsgálati kérelmem a Kúria előtt elutasító határozattal lezárult, perújítást nem kezdeményeztem. Az elmúlt 17 évben a bírósági eljárásokban minden releváns tényt bemutattam, perújításra okot adó új tény vagy körülmény nem merült fel.

Kelt: Budapest, 2017. június 30.

Indítványozó:

Előttünk, mint tanúk előtt:

2.

Mellékletek:

1. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
2. Érintettséget alátámasztó dokumentumok